

mer, og paa en Tid, hvor alt muligt stiger. Siden den Udregning, hvorpaa det Pristal, som fremkom i Begyndelsen af denne Maaned, er baseret, blev foretaget, er Prisen paa saa godt som alt muligt steget, ikke alene Fødemidler, men ogsaa alt andet, f. Eks. Huslejen, der stiger uafbrudt; hver Gang den højtærede Indenrigsminister faar fornyet sin Huslejelow, stiger Huslejen jo. Siden det sidste Pristal kom, er næsten alle Livsforødenheder steget betydeligt, Sukker, Kaffe, Smør og meget andet, der hører til de daglige Livsforødenheder. Og Pristallet gik jo ned, saaledes at Tjenestemændene mister 54 Kr. pr. Aar alene paa Grund af Dyrtidstillæggets Nedgang, og saa kommer den højtærede Finansminister yderligere og siger: Det er skam ikke tilstrækkeligt med de 54 Kr., vi maa have yderligere 126 Kr. paa Konjunkturtillæget o. s. v. Det synes, som om Tjenestemændene skal være Prügelnaber ved enhver Lejlighed; saa snart Finansministeren synes, der mangler Penge i Statskassen, falder hans Øjne straks paa Tjenestemændene: Der er vist mere, vi kan knibe af dér.

I Lønningsloven af 1919 var der fastsat bestemte Regler at gaa efter, hvis Tjenestemændenes Lønninger skulde gaa ned; Pristallet blev sat til Regulering af Lønningerne, og der blev indsat en Bestemmelse om, at hvis Befolkningen, Samfundet, skulde blive forarmet, saaledes som man nærede en vis Frygt for, saa skulde Konjunkturtillægget falde bort o. s. v. Men siden den Tid har man fundet paa mange andre Maader at nedsætte Tjenestemændenes Lønninger paa. Jeg skal saaledes nævne Personalets Indskrænkning og det forøgede Arbejde, det tilbageblivende Personale derved har faaet; paa den Maade har Statskassen faaet en stor Besparelse. Jeg skal nævne Nedsættelserne af Overarbejds-, Nat- og Kørepenge og mange andre saadanne Ting, som har bevirket, at Tjenestemændenes Lønninger er gaaet ned. Naar det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen nu opstiller en Udregning over, hvor meget de almindelige Arbejders Lønninger er blevet nedsat fra 1919 til Dato, og hvor meget Tjenestemændenes er blevet nedsat i samme Tidsrum, glemmer det ærede Medlem fuldstændig at tage de Nedsættelser i Lønningen med, der fremkommer i Form af de mange forskellige Resultater af Sparekommissionens Arbejde. Det regner det ærede Medlem aldeles ikke med. Hvis det ærede Medlem gjorde det,

wilde han komme til et helt andet Resultat end det, han er kommet til.

Gang efter Gang har jeg lagt Mærke til, at den højtærede Finansminister saavel som mange andre indenfor de ledende Partier her paa Rigsdagen har udtalt meget stor Ros over Tjenestemændene. Det hedder sig, at det var meget prisværdigt af Tjenestemændene, at de under Krigen saa længe kunde undvære Lønforhøjelse og derved paalagde sig Savn, for at Samfundet kunde komme saa godt ud over Krigstiden som muligt, og dette skulde ikke glemmes, naar vi kom til en Forhandling om Tjenestemændenes Lønninger. Det skulde nok blive husket. Jeg skal saaledes nævne, at den 26. November 1920 foreslog den højtærede Finansminister, at Konjunkturtillæget — det var den Gang slet ikke blevet nedsat — skulde bibeholdes foreløbig i Januar Kvartal 1921. Ved den Lejlighed udtalte den højtærede Finansminister et Par Ord, som jeg gerne vil have den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse. Den højtærede Minister udtalte: „Men een Ting kan Staten gøre, som jeg for mit Vedkommende ønsker at bidrage til, alt hvad jeg formaar. Det er, saa længe det overhovedet er fiansielt muligt, at opretholde det nuværende Lønniveau for Tjenestemændene. *Saa længe det overhovedet er fiansielt muligt!* Jeg tror, Tjenestemændene skulde lægge Vægt paa dette Tilsagn. Det betyder overordentlig meget for dem, at man fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side vil søge længst muligt at opretholde det nuværende Lønniveau, i Erkendelse af de Forhold, jeg har nævnt“. De Forhold, den højtærede Finansminister havde nævnt, var netop Rosen, fordi de havde opfyldt deres Forpligtelser til Trods for, at de i Begyndelsen af Krigen havde en meget lav Løn. Denne Udtalelse blev hilst mod stor Glæde, bl. a. af det ærede Medlem Hr. Parkov, som umiddelbart derefter havde Ordet som Ordfører for det konservative Folkeparti. Det ærede Medlem Hr. Parkov sagde, at det var rigtig nok en Udtalelse, der var Penge værd for Tjenestemændene. Den var mere værd for dem end det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsens Hentydning til de 100 Kr., som Tjenestemændene den Gang havde bedt om som Forhøjelse af Konjunkturtillæget, og som jeg havde givet min Tilslutning til. Den var Penge værd for vore Tjenestemænd, sagde det ærede Medlem. Nu kan det ærede Medlem jo se, hvad den Udtalelse var værd. Den Gang var der altsaa slet ikke trukket noget som